

William Richardson: Blogs, Wikis, Podcasts, and Other Powerful Web Tools for Classrooms

Blogok, wikik, közösségi oldalak, hírforrások, videómegosztó portálok - és további, napról-napra bővülő szolgáltatások és alkalmazások, amelyeket összefoglaló néven web 2.0 eszközökként emlegetnek – formálják a világháló új arculatát. A fiatal nemzedék e kedvelt virtuális találkozóhelyei még alig fordulnak elő az oktatási intézmények falain belül, oktatási/képzési programokba beépítve, vagy csupán ajánlott tanulási forrásokként. A tanulók kevés olyan tanárral találkoznak, aki elmondaná és megmutatná nekik, hogyan lehet ezeket a technológiákat tanulásra használni. Kérdés,- hogy egyáltalán szükséges-e az egyre újabb, és divatos eszközöket, alkalmazásokat a szervezett oktatásba integrálni? A vélemények megoszlanak az oktatásirányítók és a tanárok körében. Will Richardson - akinek az új eszközvilág oktatási alkalmazásáról írott nagyszerű könyvei egyre újabb kiadásokban jelennek meg - azok közé tartozik, akik az új médiumok tantervi integrációja mellett érvelnek. Az alábbiakban ennek az érvelésnek néhány kulcselemét mutatjuk be, *Blogs, Wikis, Podcasts, and Other Powerful Web Tools for Classrooms* címen megjelent könyve alapján.¹

Az amerikai szerző a könyv előszavában exponálja az alapproblémát: jóllehet a diákok társas kapcsolataik nagy részét a közösségi oldalakon keresztül bonyolítják, és az őket érdeklő információkat is webkettes felületekről szerzik, alig találkoznak olyan felnőttel, aki megtanítaná őket arra, hogyan használják ezeket a rendszereket tanulásra. Az amerikai tanárok többsége még nem ismerte fel (2011), hogy az új webes világ visszavonhatatlanul átformálja azt, ahogyan az információkkal bánunk, ahogyan tanulunk. Richardson szerint a változások átfogó és transzformatív jellegét a tanárok csak akkor fogják fel, ha teljesen megértik, hogy a hálózati kapcsolatok, tartalmak, kommunikáció, tanulás nyitott világa hogyan generál új típusú tanuló közösségeket.² Ahhoz, hogy diákjainkat felkészítsük egy olyan jövőre, amelyben a hálózatba kapcsolt virtuális tanulási terek dominálnak, személyesen kell megtapasztalnunk, hogyan működik ez az új világ. Ez a könyv központi üzenete. A szerző - miután körvonalazta az új web sajátosságait - kiemeli, hogy a 21. század elejére a world wide web már nem elsősorban a passzívan befogadó információgyűjtők eszköze, hanem aktív, kétirányú információáramlást generáló, közösségi részvételen alapuló információs és kommunikációs platformok együttese (a szerző szóhasználatával: Read/Write Web). Szerinte ez nem csak életvitelünket változtatja meg, hanem azt is, ahogyan tanítunk és tanulunk. A további fejezetekben leírja, hogyan célszerű felhasználni a tanítási folyamatban egyes, általa preferált webkettes eszközöket (Blog, Wiki, RSS, Twitter, Podcasting, Audio, Video and Screencasting, Facebook, stb.). Ezek közül a blogírást preferálja. Ennek alátámasztására idéz kutatási eredményeket, amelyek szerint igényes blogbejegyzések készítése pozitív hatással a diákok gondolkodására.³ Külön fejezetet szentel a blogírás pedagógiájának, amelyben kifejti, hogy ez a tevékenység elősegíti a kontextusba illeszkedő írásképesség kialakulását. A bejegyzés készítőjét figyelmes és kritikus olvasásra, tiszta, világos, értelmes fogalmazásra készíti, akinek szövege potenciálisan széles közönségnek szól, és több szálon, interaktív módon kapcsolódik a kifejtett gondolatok forrásvilágához. Míg a szokványos iskolai dolgozat lezárt, befejezett, tanárnak, legfeljebb egy osztálynak szólóan belülré irányul, tézisszerű, monologikus jellegű, addig a blogbejegyzés folytatólagos, kifelé irányuló, társalgásszerű, szintézis jellegű.

A blogírás dicséretét követően a szerző kitér a többi, fentebb felsorolt eszköz pedagógiaileg értelmes használatára is, majd az összefoglaló fejezetben leírja az általa meghatározónak gondolt jövőbeli fejlődési trendeket. Két alapvető hatásrendszerrel számol. Az egyik a különböző könyvdigitalizációs programok következtében (is) a tudástartalmak hálózati koncentrációja és azonnali elérhetősége, a másik pedig az, hogy az újonnan keletkező tartalmak, tudások egyre nagyobb mértékben együttműködés eredményeképpen jönnek létre. Ezt követően az új „írástudás” (network literacy) néhány kulcs elemének illetve a folyamatban lévő, a szerző által jelentősnek tételezett változások felsorolása és rövid értelmezése történik meg. Richardson könyve jól szerkesztett, átgondolt összegzése a folyamatban lévő trendeknek, jó bevezetés lehet az új web pedagógiai hasznosításába.

¹ Richardson, W. (2010): *Blogs, Wikis, Podcasts, and Other Powerful Web Tools for Classrooms*. Corwin Press, Thousand Oaks

² Ezt a témát újabb könyvében részletesen kifejti: Richardson W. és Mancabelli, R. (2011): *Personal Learning Networks: Using the Power of Connections to Transform Education*. Solution Tree Press, Bloomington

³ [Eide Neurolearning Blog: Brain of the Blogger](#)

Érdeemes elolvasni egy vele készült interjút az *Education Week* weboldalán⁴ de a blogja is figyelemreméltó.⁵

---

⁴ Change Agent - an Interview. Published in Print: October 12, 2010, Education Week
<http://www.edweek.org/tsb/articles/2010/10/12/01richardson.h04.html>

⁵ <http://willrichardson.com/>